

Silvia Mináriková, Bratislava

Veľký Rozsutec a zemska prít'azlivost'

Po mesiaci, čo som sa vrátila z Tatier som začala mať ťažké horské abstinénčné príznaky. Prejavovalo sa to tým, že som neustále pozerala fotky, počasi a rozmýšľala nad tým, ako utiecť aspoň na chvíľočku do vyšších hôr. Naraz v sobotu počujem v rádióvikende pozvánku na výstup na Veľký Rozsutec na počesť Jána Pavla II. Výstup na počesť významnej osobnosti a zároveň na kopec na ktorom som ešte nebola. Mozgové závity začali pracovať na plné obrátky, ako to celé zorganizovať. Pišem mail, uvidím, či sa niekto dá nahovoriť. Podarilo sa mi nahovoriť štyri kamarátky, či tri kamarátky a sestru.

Nakoniec sme sa dohodli, že pôjdeme v sobotu ráno rýchlikom z Bratislavy. Slávnostnú omšu síce v Terchovej nestihneme, ale výstup by sme mohli stihnúť. Zraz na vrchole je o 12-tej hodine a my by sme pred ôsmou mali byť v Žiline. V Žiline nás bude čakať Janka a autom pôjdeme do Štefanovej. Všetko je dohodnuté, aj s tým, že sa ráno navzájom prezváňame, aby sme nezmeškali pol šiesty rýchlik.

Ráno o štvrtej prezváňam Jarku a polospiaca mi ďakuje. Večer ani nevie ako zaspala a nestihla si predtým nastaviť budík. Podarilo sa nám šťastne stretnúť vo vlaku, Monika dobiehajúc na poslednú chvíľu. Výlet sa môže začať. Po vyše dvoch hodinách sme v Žiline, kde chvíľu čakáme Janku, ktorá si potrebovala dokúpiť proviant. Kávičkári ešte v kaviarni doplnili prepotrebnú dennú dávku kofeínu. Na cestu vyrážame neskôr ako som predpokladala.

Cestou autom sa môj sen nafotiť fotky do horského fotomaratónu za jeden deň sa začal rozplývať ako rednúca ranná hmla. Nech tá hmla chvíľku vydrží - modlím sa. Jedna z tém fotomaratónu bola totiž chladné ráno. Nevydržala ... Kým sme prišli do Štefanovej úplne sa rozplynula. A zároveň aj nádej, že o 12-tej budeme na vrchole Veľkého Rozsutca.

V Štefanovej sa dlho nezdržujeme a vydávame sa po zelenej značke do sedla Medziholie. Začínáme stúpať, vonku je veľmi príjemne, teplejšie ako v Žiline, kde sa držala hmla. Počasie ako vymalované. Po chodníku ide pomerne veľa ľudí, všetci chcú využiť posledný pekný deň pred ochladením. V stredu má už v horách snežiť.

V sedle Medziholie si dávame prestávku, vyťahujeme zásoby. Jedla máme nadbytok, keďže sme samozrejme všetky mysleli s jedlom aj na tých druhých. Bola som rada, že som sa zbavila nejakých zásob, aspoň mám ľahší ruksak. Je dvanásť hodín - to sme chceli byť už hore. Pozeráme zdola na Rozsutec, rozmýšľame, či sú to turisti z výstupu, ku ktorému sme sa chceli pridať. Pred odchodom so sedla sa ideme odfotiť. Musím sa smiať, keď Janka pánovi, ktorý nás ide fotiť, povie nech nás odfotí s tým "šutrom" mysliac tým Veľký Rozsutec. Začíname stúpať na Rozsutec a ja mám pocit, že som mohla toho trošku menej zjesť. Akosi ťažko sa mi ide. Ľudí je všade ako mravcov. Chvíľami sa obzerám a fotím. Snažím sa nepremeškať okamih, keď slnko šťastí prikryje mrak a tiene pridajú fotke na atmosfére. Výhľady sú nádherné a kochám sa nimi každú možnú chvíľu. Prichádzame k ret'aziam, kde sa už začínajú vytvárať menšie rady. Púšťame aj jedného nedečakavého a mierne podguráženého turistu, ktorému sa nechce čakať a dáva to patrične najavo. Naša päťka sa trošku rozdrobila. Monika nám odbehla niekde dopredu, ja tvorím zadný voj. Stretávam kamarátku, ktorú som roky nevidela, vraj je to už len kúsok. Ten kúsok bol asi 25 minút.

Prichádzame do sedla, kde sedí Janka. Ďalej už nešla, výšky jej nerobili dobre. Jarka zatiaľ išla hľadať Moniku, lebo jej nikde nebolo a ani nebrala telefón. Tak som sa vybrala za nimi na vrchol aj ja. Maja ostala s Jankou v sedle. Dostanem sa cez reťaze na vrchol a nájdem Moniku s Jarkou. Už viem, prečo Monika nedvíha mobil. Batoh aj s mobilom vo vnútri premohla zemská gravitácia a skotúľal sa dole z Rozsutca medzi skaliská nevediac kam. Monika príduc na Rozsutec si urobila pohodu - vyzula topánky, odložila ruksak a kochala sa krásnymi výhľadmi. Aj ju napadlo, či má ruksak bezpečne položený. Po chvíli sa ruksak lenivo prevalil. vyzeralo to tak, že sa len prevalí a zastaví. Ale veru nie. Prevalil sa druhý, tretí krát a už sa rýchlo kotúľal dole Rozsutcom niekde do rokliny, medzi skaly. Okolo sediaci turisti si nemohli pomôcť, ale neubránili sa smiechu.

Medzitým som volala Maji, aby vedeli, že sme ok, ale že Monike padol ruksak do rokliny. Zlý signál však spôsobil, že počula len padol do rokliny. O chvíľu mi prišla vystrašená SMS, či sme v poriadku. Obe boli chvíľu v poriadnom strese. Vydýchli si, keď zistili, že v rokline nie je jedna z nás, ale len ruksak. Zatiaľ Monika zbehla trošku nižšie miesta ako sedla a skúšala som ju prezvoniť, či zdola náhodou nezačuje mobil. Ale kde nič tu nič. Kúsok od miesta, odkiaľ padol ruksak, bol trávnatý svah. Jarka nás nástojčivo začala presviedčať, aby sme zbehli dolu svahom a odtiaľ sa pozreli spoza skál, či neuvidíme ruksak. Našťastie sme jej tento plán vyhovorili. Predsa len svah bol pomerne strmý a terén sme nepoznali. Keď sme zistili, že ruksak nemáme šancu nájsť, vybehli sme ešte na vrchol ku križku, pozreli si pamätnú tabuľku na počesť Jána Pavla II. a vybrali sme sa naspäť do sedla, kde nás čakali Janka s Majou.

Monika absolvovala zopár telefonátov mobilnému operátorovi, polícii, či by nebolo možné lokalizovať telefón. Mobilný operátor to nerobí a polícia o to požiada iba v prípade trestného činu. Aspoň, že na rodinu sa dá spoľahnúť. Moniku príde do Bratislavy večer čakať sestra aj s manželom.

Pomaly začneme schádzať do sedla Medzirozsutce. Cesta je krásna, ukazuje sa nám výhľad na malebný Malý Rozsutec. O chvíľu sa výhľady strácajú, ako vchádzame do lesa. Prichádzame do sedla, vyťahujeme dobroty, ktoré nám ostali, aj napriek tomu, že máme o ruksak menej, je ich stále dost. Prestávku naťahujeme ako sa len dá ved' už nás čaká len zostup a v sedle je nádherne. Ale o pol piatej sa predsa zdvíhame. Predsa len treba nám ešte dostať sa za svetla do Štefanovej. Tesnú Rizňu obchádzame po zelenej, ale Horné diery si nenechávame ujsť a vychutnávame si ich krásu pri zapadajúcom slnku. Práve za súmraku prichádzame na Podžiar. Cesta z Podždiaru do Štefanovej bola čarovná. Súmrak padal na Rozsutce a z chát a domov sa na nás usmievali rozsvietené okná.

Prichádzame na parkovisko, kde práve zabliklo auto so Žilinskou poznávacou značkou a zo mňa vyšlo, že tu už je naše auto. Za mnou sa ozve pán, že to nie je vaše auto. Tak som sa hneď ospravedlňovala. Zrazu sa majiteľ auta spýtal: "To ste vy tých päť so štyrmi ruksakmi?" Pritakávam a pán hovorí, že oni sa ešte pozerali po tom ruksaku, ale nevideli ho. Milí ľudia sa ešte nájdú. Debatu sme skončili s tým, že hlavne, že sme sa neskotúľali my. Na tomto mieste by sa možno patrilo skončiť s tým, že sme sa všetky večer šťastne dostali domov.

Ale predsa. Na druhý deň mi volalo neznáme číslo. Samozrejme utáhaná po dvoch polo prebdených nociach som si užívala poobedňajšiu siestu, tak som mobil nepočula. Našla som si aj SMS-ku od Janky, že uvedené číslo je od Moniky, nech si prečítam mail a pošlem jej nejaké fotky z výletu. Monike sa podarilo cez HZS Malá Fatra nakontaktovať na horského vodcu, ktorý sa vybral jej batoh hľadať. Tak ma prosila, či by som mohla poslať nejakú fotku miesta odkiaľ padol ruksak a fotku

batoha. Napriek jeho snahe sa mu batoh nájst' nepodarilo. No aj tak mu za to patrí veľká vďaka. Vraj nehľadal ruksak po prvýkrát. Batohy z Veľkého Rozsutca padajú ako divé.

Ktovie, či tento príbeh bude mať pokračovanie a či nie. Možno batoh našla lesná zver a pochutnala si na dobrom jedle, možno leží niekde v strži zapadnutý snehom. Ktovie. Život niekedy prináša nečakané pokračovanie príbehov, ktoré sa zdá, že už skončili.